

Дело C-112/20

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

28 февруари 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Conseil d'État (Белгия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

6 февруари 2020 г.

Жалбоподател:

М. А.

Отвeтник:

État belge

CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(ДЪРЖАВЕН СЪВЕТ, АДМИНИСТРАТИВНО ОТДЕЛЕНИЕ)

XI СЪСТАВ

РЕШЕНИЕ

[...]

между:

М.А.,

[...]

срещу:

État belge

[...]

[ориг. 2]

I. Предмет на жалбата

С жалба, подадена на 15 март 2019 г., М. А. иска касация на решение [...] от [...], постановено [на 21 февруари 2019 г.] от Conseil du contentieux des étrangers (Съвет по споровете във връзка с режима на чужденците) [...].

II. Производство пред Conseil d'État (Държавен съвет)

[...] [процедура]

III. Факти, които са от значение за разглеждане на делото

От констатациите в обжалваното решение следва, че на 24 май 2018 г. по отношение на жалбоподателя е издадено разпореждане за напускане на територията в сила с оглед на експулсиране, както и забрана за влизане, съобщени на следващия ден. В тези актове се отбелязва, че жалбоподателят е декларирал, че има белгийска партньорка и дъщеря, родена в Белгия, но се приема наличието на извършените от него нарушения и факта, че следователно „се счита, че с поведението си заинтересованото лице може да застраши обществения ред“.

С обжалваното решение се отхвърля жалбата за отмяна срещу посочените актове. [ориг. 3]

IV. Единствено основание

Становище на жалбоподателя

Жалбоподателят изтъква едно-единствено основание: нарушение на член 8 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), членове 7, 24 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, членове 7, 39/2, 39/56, 39/65, 62, § 2, 74/11 и 74/13 от Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Закон от 15 декември 1980 г. за достъпа до територията, пребиваването, установяването и експулсирането на чужденци) и на принципите, които гарантират спазване на висшите интереси на детето, пропорционалност и грижливост.

Първо оплакване: жалбоподателят упреква административния съд за становището му, че липсва правен интерес за неговото оплакване, изведено от нарушение на член 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз, тъй като той не уточнява, че действа от името на малолетното си дете. След като цитира член 74/13 от посочения Закон от 15 декември 1980 г., той уточнява, че неговият низходящ не е чужденец, не е адресат на обжалваните актове и следователно няма процесуална легитимация. Счита, че не трябва да действа от името на детето, за да могат да бъдат защитени неговите висши интереси.

Второ оплакване: жалбоподателят отбелязва, че в обжалваното решение е постановено, че „що се отнася до твърдяното нарушение на член 74/13 от Закона, макар тази разпоредба да налага на ответника да вземе предвид някои обстоятелства, тя все пак не му налага да мотивира решението си в това отношение“. Според него това съображение нарушава посочените разпоредби, тъй като те налагат административните решения да бъдат мотивирани от фактическа и правна страна.

Освен това, що се отнася до твърдението, че „[в] случая ответникът е взел предвид семейния живот на жалбоподателя в обжалваните актове“, жалбоподателят изтъква, че то е „без логическа връзка с предишното твърдение“, тъй като съдът не твърди, че „семейният живот е взет предвид независимо от мотивите на актовете“, и че то е „в противоречие с точка 4.3.3 от съдебното решение, в която съдът поставя под въпрос мотивите на актовете, в които ответникът счита, че семейният живот по отношение на молителя и неговото дете не е надлежно доказан“.

Трето оплакване: жалбоподателят критикува точка 4.3.3. от съдебното решение и счита, че съображенията в нея е трябвало да доведат, *quod non*, до отмяна на обжалваните актове.

Четвърто оплакване: твърди, че посочването на решение на Европейския съд по правата на човека от първоинстанционния съд е ирелевантно. Счита, че настоящият случай се отнася, за разлика от делото, по което е постановено това решение, до негативно задължение да не се експулсира, а не до позитивно задължение за разрешаване на пребиваването. Според жалбоподателя „[п]оради това, противно на решението на съда, не може да се изисква молителят да изтъкне наистина изключително обстоятелство [ориг. 4], за да поддържа, че експулсирането му от територията за три години накърнява неговия семеен живот, защитен от член 8 ЕКПЧ (и от членове 7 и 24 от Хартата)“.

Жалбоподателят по-нататък критикува съдебното решение, затова че в него не се изяснява как е бил спазен принципът на пропорционалност, макар това да е било оспорено в жалбата. Той впрочем изтъква, че за да продължи семейния си живот с него, детето е задължено да напусне територията на Съюза и да се лиши от ефективно упражняване на най-съществената част от правата, предоставени от статута на гражданин на Съюза.

[...] [предложени от жалбоподателя в главното производство преюдициални въпроси]

Решение на Conseil d'État (Държавен съвет)

Що се отнася до първата част, обжалваното решение съдържа следния пасаж:

„4.1. По единственото основание, в самото начало, за Съвета не е ясен правният интерес на жалбоподателя от оплакването, изведено от нарушение на член 24 от Хартата, тъй като той не посочва, че действа от името на малолетното си дете“.

Административният съд счита имплицитно, но ясно в точка 4.2.3. от обжалваното решение, че висшите интереси на детето трябва да се вземат предвид само ако разглежданото административно решение е адресирано изрично до него и е оспорено от негово име пред Съвета по споровете във връзка с режима на чужденците. [ориг. 5]

Жалбоподателят твърди, обратно, че горепосоченият член 74/13 от споменатия Закон от 15 декември 1980 г. налага да се отчетат висшите интереси на детето, когато е взето решение за експулсиране по отношение на един от неговите родители, „без това изискване да се ограничава само до решенията, взети по отношение на дете“.

Критиката се отнася до тълкуването на горепосочения член 74/13, който транспонира член 5 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни.

Преди да се разгледат по-подробно различните оплаквания на жалбоподателя, следва да се отправи до Съда на Европейския съюз изложението в диспозитива преюдициален въпрос, който се отнася до тълкуването и обхвата на задължението за вземане предвид на висшите интереси на детето, предвидено в член 5 от посочената Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г.

[...] [ирелевантни данни]

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ

CONSEIL D'ÉTAT РЕШИ:

Член 1.

Спира производството по делото.

Член 2.

Отправя до Съда на Европейския съюз следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 5 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, който налага на държавите членки при

изпълнението на Директивата да вземат предвид висшите интереси на детето, разглеждан във връзка с член 13 от същата директива и членове 24 и 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, да се тълкуват в смисъл, че изискват да се вземат предвид висшите интереси на детето — гражданин на Съюза, дори когато решението за връщане е издадено по отношение само на родителя на детето?“.

[...] [ориг. 6]

[...] [процедура]

[...] [процедура и съдебен състав]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ